

Arrest

nr. 186 102 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 7 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoeker op 8 april 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 180 374 van 6 januari 2017 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd en de vordering tot schorsing wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting ingediend door de verzoeker op 17 januari 2017.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij besluit van 9 augustus 1996 wordt de verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van het tijdsverloop in zijn asielprocedure.

1.2. Op 14 juli 2000 wordt de verzoeker door de Nederlandse autoriteiten in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.

1.3. Op 9 februari 2008 dient de verzoeker in België een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving. Op 25 mei 2009 wordt hij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.4. Op 15 april 2011 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afneming van de verblijfsvergunning genomen wegens een manifeste administratieve vergissing.

1.5. Bij besluit van 22 december 2011 wordt de Nederlandse verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd van de verzoeker ingetrokken met terugwerkende kracht tot 5 november 2008.

1.6. Op 30 oktober 2012 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 16 januari 2013 wordt de verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar voor diefstal met geweld of bedreiging en bendevoorming.

1.8. Op 12 mei 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 14 juli 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 141 143 van 17 maart 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.9. Op 14 juli 2014 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 141 144 van 17 maart 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.10. Op 12 december 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 19 maart 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 8 april 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.12.2014 werd ingediend door :

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert in zijn aanvraag 9bis dat hij sinds jaar en dag de hoedanigheid van vluchteling genoten zou hebben van de Nederlandse autoriteiten. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Navraag bij de Nederlandse verbindingsambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken in België heeft aangetoond dat betrokkene in Nederland nooit erkend werd als vluchteling. Bij besluit van 09.08.1996 is betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning

asiel op grond van tijdsverloop in de asielpprocedure welke later is omgezet naar een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Nadat bekend is geworden dat betrokken vreemdeling sedert 2008 in België, Antwerpen verbleef, is op 10 juni 2011 een voornemen tot intrekken van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd uitgebracht. Betrokkene is in de gelegenheid gesteld hierop zijn zienswijze naar voren te brengen. Nu betrokkene van deze gelegenheid geen gebruik heeft gemaakt binnen de daarvoor gestelde termijn is bij besluit van 22 december 2011 de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken met terugwerkende kracht tot 5 november 2008. Betrokken vreemdeling heeft, gelet op het vorengaande, sedert 5 november 2008 geen rechtmatig verblijf meer in Nederland. Deze informatie werd tevens toegevoegd aan het administratief dossier. Betrokkene heeft aldus nooit de hoedanigheid als erkend vluchteling genoten en de bewering dat hij aldus geen bescherming meer zou genieten van zijn land van geboorte slaat nergens op. Het feit dat hij nooit erkend werd als vluchteling werd bevestigd door de verbindingssambtenaar met de Nederlandse autoriteiten van Dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene haalt tevens aan dat hij geen band meer zou hebben met zijn land van oorsprong, dat hij zijn geboorteland verliet op 13-jarige leeftijd en dat hij niet meer zou zijn teruggekeerd. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom dit hem zou beletten om zijn aanvraag in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Bovendien merken wij op dat betrokkene wel al eens is teruggekeerd naar Macedonië. Zo bevat zijn reisdocument geldig van 20.01.2006 tot 20.01.2011 duidelijk in- en uitreisstempels naar Macedonië. De bewering dat betrokkene aldus geen banden meer zou hebben met zijn land van oorsprong wordt daarmee ontkracht.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige strafrechtelijke veroordeling zou hebben opgelopen in zijn meer dan 20-jarig verblijf dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien menen wij dat deze opmerking enigszins misplaatst is daar betrokkene op 16.01.2013 door het Hof van Beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met uitstel 5 jaren behalve de voorhechtenis van 28.01.2012 tot 24.09.2012 voor diefstal. De bewering dat hij sindsdien niet meer in aanraking zou zijn gekomen met de gerechtelijke diensten is tevens misplaatst daar de studie van het dossier aantoont dat betrokkene verschillende keren in aanraking kwam met politiediensten waarvoor telkenmale PV's werden opgesteld. Niettegenstaande betrokkene sindsdien niet meer veroordeeld werd dienen wij op te merken dat betrokkene wel degelijk in contact kwam met de politie. Zelfs indien zou blijken dat betrokkene ondertussen geen feiten zou gepleegd hebben, dan nog dienen wij te stellen dat van elke vreemdeling verwacht wordt dat zij zich houden aan de van kracht zijnde wetgeving en dit kan geenszins aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat zijn volledige leven zich hier zou afspelen, dat hij perfect Nederlands zou spreken, dat hij volledig ingeburgerd zou zijn, dat hij een heel netwerk van vrienden en kennissen zou hebben opgebouwd, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij zijn CV kan voorleggen en dat hij zou solliciteren- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"

1.11. Op 19 maart 2015 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 171 608. Bij arrest nr. 180 373 van 6 januari 2017 wordt de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd en wordt de vordering tot schorsing verworpen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1.1. In het eerste middel van zijn synthesememorie voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Door de verzoekende partij werden verschillende elementen aangehaald ter staving van de buitengewone omstandigheden waardoor de aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend in België.

Deze elementen dienen in zijn geheel te worden beoordeeld.

Ten onrechte hanteert de verwerende partij in de bestreden beslissing de techniek om elk element afzonderlijk te bespreken, zonder de onderlinge verbanden van deze elementen te beoordelen. Zo kan geen abstractie worden gemaakt van het zeer langdurige verblijf van verzoeker in België en Nederland (hij kwam aan in Nederland op 13-jarige leeftijd waarna hij naar België verhuisde in 2008, supra: feitenrelaas) in de beoordeling of er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

De beoordeling van de buitengewone omstandigheden vereist een integrale beoordeling, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij voorhoudt in zijn nota met opmerkingen. Enkel door de onderlinge verbanden in rekenschap te brengen, kunnen de buitengewone omstandigheden worden beoordeeld.

De beoordeling van de verwerende partij voldoet in deze zin niet aan de vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.”

3.1.2. In een tweede middel van zijn synthesememorie voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Door de verzoekende partij werd in zijn regularisatieaanvraag van 12 december 2014 beroep gedaan op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

2. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. In de bestreden beslissing wordt als volgt geoordeeld over de toepassing van artikel 8 EVRM:

"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8."

Verzoeker merkt vooreerst op dat uit de feiten en bijgebrachte stukken in zijn regularisatieaanvraag, het bestaan van een privé-, gezins- en familieleven ontegensprekelijk blijkt (supra: feitenrelaas). De bestreden beslissing bevestigt dit ook, aangezien men dat "de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven." De vraag naar de proportionaliteit is uiteraard maar zinvol indien er sprake is van een privé-, gezins- en familieleven.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven moet in casu zodoende worden aangenomen.

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen enerzijds de inmenging in het privé-, gezins- en familieleven vervat in artikel 8 van het EVRM en anderzijds, en de algemene belangen van de Belgische staat anderzijds.

Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

De uitdrukkelijke en afdoende motivering in de bestreden beslissing dient deze belangenafweging kenbaar te maken, waardoor de verzoekende partij in staat wordt gesteld de motieven van de belangenafweging te kennen.

Bovendien beschikt de verwerende partij in casu over een grote beleidsvrijheid. Dit impliceert dat de motivering evenredig moet zijn met de omvang van deze beleidsvrijheid.

4. De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing beantwoorden hier niet aan.

Geen enkel concreet element wordt overwogen. Integendeel, de formulering in de bestreden beslissing is louter in abstracto gesteld.

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij stelt in zijn nota met opmerkingen, kan de verzoekende partij niet in concreto de motieven nagaan op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Nochtans dienen de belangen van het individu en deze van het algemeen belang te worden afgewogen om te besluiten of de inmenging in het gezins- en privéleven conform artikel 8 EVRM gerechtvaardigd zou zijn. De motieven van de belangenafweging zijn derhalve determinerend (bepalend) om de beslissing te dragen.

De verzoekende partij kan niet nagaan welke individuele belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

De bevoegde overheid diende nochtans ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van deze feitelijke gegevens.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op basis van welke feitelijke gegevens, met name op basis van welke individuele belangen, het resultaat van de belangenafweging (dat de inmenging in het gezins- en privéleven gerechtvaardigd zou zijn) is genomen.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)."

3.1.3. In een derde middel van zijn synthesesmemorie voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. In de regularisatieaanvraag van verzoeker werden er verschillende elementen aangehaald die een bewijs vormen van de "buitengewone omstandigheden" die maken dat de aanvraag niet in zijn thuisland kan gebeuren.

Dit begrip "buitengewone omstandigheden" wordt in de rechtspraak van de Raad van State uitgelegd als: "omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst" (Parl.St. Doc 51-2478/008 p. 10, RvS nr. 107.621; RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd.2003, nr. 4).

Zo werd door verzoeker in zijn regularisatieaanvraag opgeworpen dat hij in Nederland een legaal verblijf heeft verkregen als asielzoeker:

3. Concreet betekent dit in hoofdte van verzoeker dat hij sinds 9 augustus 1996 in het bezit werd gesteld van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid.

Sinds 14 juni 2000 werd hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd toegekend.

Bovendien verkregen de moeder van verzoeker, mevrouw I. D. (...), en de drie andere kinderen (S. (...), S. (...) en S. (...)) de Nederlandse nationaliteit.

Dit alles wordt bevestigd in een officieel schrijven uitgaande van het Ministerie van Justitie, Immigratie- en Naturalisatiedienst in een schrijven van 31 augustus 2006 (STUK 5).

4. Het verblijfsrecht van verzoeker blijkt uitdrukkelijk op basis van de bijgebrachte stukken waarbij sprake is van een "verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd", afgeleverd op 14 juni 2000:

S. (...) is sinds 14 juni 2000 in het bezit van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Hij was daarvoor sinds 9 augustus 1996 in het bezit van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid

(stuk 5)

Deze vaststelling werd bevestigd in een officieel schrijven uitgaande van het Ministerie van Justitie, Immigratie- en Naturalisatiedienst in een schrijven van 31 augustus 2006 (STUK 5).

Door verzoeker werd onder meer zijn Nederlandse verblijfskaart (met vermelding "ASIEL ONBEPAAALDE TIJD"; stuk 3) en een brief van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst voorgebracht ("S. (...) is sinds 14 juni 2000 in het bezit van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd"; stuk 4) ter staving.

Door verzoeker werd vastgesteld dat in het administratief dossier een schrijven van 29 maart 2013 is gevoegd van de Nederlandse autoriteiten (stuk 5), waardoor verwarring is ontstaan over het verblijfsstatuut van verzoeker. De verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd werd namelijk op 22 december 2011 ingetrokken door de Immigratie- en Naturalisatiedienst (stuk 6):

In het Belgische administratief dossier van verzoeker bevat thans een schrijven van 29 maart 2013 waarbij, op vraag van de Belgische bevoegde overheid, wordt aangehaald dat verzoeker "bij besluit van 9 augustus" in het bezit is gesteld "van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond tijdsverloop". Bovendien stelt men dat verzoeker niet erkend zou zijn als vluchteling.

Door verzoeker werd daarom uitdrukkelijk geantwoord op deze kennisgeving in zijn regularisatieaanvraag van 12 december 2014:

Dit schrijven conflicteert uitdrukkelijk met stuk 5, op volgende punten:

- De datum van de afgifte van verblijfstitel:

Waar in stuk 5 uitdrukkelijk "14 juni 2000" staat vermeld, maakt het schrijven van 29 maart enkel melding van een "besluit van 9 augustus". Deze laatste informatie is derhalve onzorgvuldig, aangezien zelfs het jaartal niet wordt vermeldt.

- De omschrijving van de verblijfstitel:

Waar in stuk 5 uitdrukkelijk "een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd" staat vermeld, maakt het schrijven van 29 maart 2013 melding van een "een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond tijdsverloop".

- De erkenning als vluchteling:

Stuk 5 maakt uitdrukkelijk melding van een verblijfsvergunning asiel, evenals het schrijven van 29 maart 2013. Aan dit laatste wordt nu schijnbaar toegevoegd dat verzoeker niet als vluchteling (asiel) werd erkend. Deze vaststelling conflicteert met de titel van het verblijfsdocument ("verblijfsvergunning asiel") wat in beide brieven wordt erkend.

De oplossing voor deze conflicten ligt voor de hand.

Verzoeker werd inderdaad op 9 augustus 1996 in het bezit gesteld van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid (stuk 5). Hiernaar verwijst men in de brief van 29 maart 2013 als men spreekt van een "verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond tijdsverloop".

De brief van 29 maart 2013 ziet vervolgens over het hoofd dat verzoeker op 14 juni 2000 "een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd" werd toegekend. Hierdoor komt de stelling dat verzoeker niet werd erkend als vluchteling te vervallen.

Derhalve mag worden aangenomen dat de brief van 3 oktober 2006 overeenstemt met de werkelijke situatie.

Zo nodig, kunnen de Nederlandse autoriteiten worden verzocht tot bijkomende inlichtingen.

2. In de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat verzoeker "nooit erkend werd als vluchteling" en dat "het feit dat hij nooit erkend werd als vluchteling werd bevestigd door de verbindingsambtenaar met de Nederlandse autoriteiten van Dienst Vreemdelingenzaken". Op de argumentatie van verzoeker wordt bovendien niet ingegaan.

Dit is een manifeste beoordelingsfout van de verwerende partij.

Vooreerst erkend men in de bestreden beslissing zelf dat verzoeker een verblijfsvergunning asiel heeft verkregen voor onbepaalde tijd. Verzoeker verkreeg deze verblijfsvergunning op grond van artikel 33 van de Nederlandse vreemdelingenwet van 2000 (stuk 7). Een asielzoeker verkrijgt eerst een tijdelijk verblijf, nadien een verblijf van onbepaalde duur: "Als de IND beslist dat de asielzoeker recht heeft op asiel, krijgt de asielzoeker een verblijfsvergunning om hier voor een bepaalde tijd te wonen (meestal 5 jaar). Als die vergunning is verlopen, bekijkt de IND of de asielzoeker nog steeds bescherming nodig heeft. Als dit zo is, krijgt de asielzoeker een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd en mag hij in principe de rest van zijn leven in Nederland blijven wonen." (stuk 8).

Dit blijkt ook duidelijk uit de stukken van de Immigratie- en Naturalisatiedienst indien deze op een correcte manier naast elkaar worden gelegd:

- Verzoeker sinds 9 augustus 1996 in het bezit werd gesteld van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid;

Stuk 4: "Hij was daarvoor sinds 9 augustus 1996 in het bezit van een vergunning voor verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid"

Stuk 6: "Bovengemelde is bij besluit van 9 augustus in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond tijdsverloop"

- Verzoeker sinds 14 juni 2000 in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd;

Stuk 3: "“ASIEL ONBEPAAALDE TIJD”"

Stuk 4: "S. (...) is sinds 14 juni 2000 in het bezit van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd"

- Op 22 december 2011 de beslissing is genomen om de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in te trekken;

Stuk 5: "De verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wordt op grond van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet ingetrokken"

- Verzoeker bijgevolg geen verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd meer heeft in Nederland;

Stuk 5: "De verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd wordt op grond van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet ingetrokken"

Stuk 6: "en is niet erkend als vluchteling"

Verzoeker heeft bijgevolg een verblijf als vluchteling gehad, maar dit werd ingetrokken op 22 december 2011.

De redenen van deze intrekking werden door verzoeker aangegeven in zijn regularisatieaanvraag en gestaafd a.d.v. stukken:

3. In december 2008 is verzoeker verhuisd naar België. Daar heeft hij zich sedert 5 december 2008 ingeschreven te Antwerpen (...).

Verzoeker werd ingeschreven met de Nederlandse nationaliteit. Verzoeker kreeg daarom een verblijfskaart als onderdaan van een lidstaat van de Europese Unie (E-kaart).

Bovendien behield verzoeker zijn Nederlands verblijfsrecht dat hij reeds verkreeg sinds 14 juni 2000.

4. De verhuis van verzoeker is evenwel opgemerkt door de Nederlandse autoriteiten.

De verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde duur kan volgens de Nederlandse Vreemdelingenwet worden ingetrokken op grond van artikel 35:

"Artikel 35 Vreemdelingenwet

1. De verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 kan worden ingetrokken indien: (...)

c. de vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft gevestigd"

Dit wetsartikel werd uiteindelijk aangewend door de Nederlandse autoriteiten.

Op 10 november 2011 is het voornemen genomen om tot intrekking van verblijfsvergunning over te gaan. Dit voornemen werd verzonden op het laatste bekend adres van verzoeker in Nederland, maar werd op 17 juni onbestelbaar teruggestuurd.

De verblijfsvergunning asiel werd hierdoor ingetrokken omdat verzoeker woonachtig was te België.

Op dit moment heeft verzoeker dan ook geen verblijf als vluchteling meer.

De stukken spreken dit manifest tegen.

Manifest ten onrechte houdt de verwerende partij hiermee geen rekening en stelt zij in strijd met de stukken dat verzoeker nooit geen verblijf als vluchteling heeft gehad in Nederland. In de nota met opmerkingen wordt deze vaststelling niet weerlegd door de verwerende partij. Bovendien kan slechts worden rekening gehouden met de motivatie zoals gegeven in de bestreden beslissing en kan geen rekening worden gehouden met een post-factum motivering door de verwerende partij.

Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bovendien moet inzake de zorgvuldigheidsplicht erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden

en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Omwille van deze manifeste beoordelingsfout, moet een schending worden weerhouden van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis Vreemdelingenwet.”

3.1.4. In een vierde middel van zijn synthesesmemorie voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. In zijn aanvraag tot regularisatie heeft verzoeker zijn aanvraag eveneens gegrond op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“(…)”

2. Verzoeker merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing gevolgen heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van verzoeker, daar hem geen machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd toegestaan.

Bovendien kon de bevoegde overheid door de bestreden beslissing, waarbij de weigering tot machtiging van verblijf werd uitgesproken, een bevel geven om het grondgebied te verlaten waardoor een verwijderingsmaatregel kon genomen worden.

3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de bevoegde overheid in de eerste plaats na te gaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, waarna moet worden onderzocht of hierop een inbreuk wordt gepleegd door de machtiging tot verblijf als onontvankelijk, dan wel ongegrond te verklaren.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangehouden dat er sprake is van een gezins- en privéleven, aangezien wordt “onderzocht” of de terugkeer naar het land van herkomst in disproportionaliteit zou staan ten aanzien van dit recht. Hieruit blijkt dat de bevoegde overheid erkent dat er in casu sprake is van gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Dit blijkt ook uit de feitelijk beschreven toestand in de regularisatieaanvraag. Verzoeker is sinds zijn 13 jaar met zijn ouders gevlucht uit Macedonië en verblijft thans nog steeds bij zijn ouders in de woonst gelegen te (...) (vader: de heer I. J. (...); moeder: mevrouw I. D. (...)). De ouders van verzoeker zijn erkend als vluchteling in België en genieten een verblijfsrecht van onbepaalde duur.

De verwerende partij schendt bovendien artikel 8 EVRM door in abstracto te stellen dat “gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8”.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de “gevestigde vreemdelingen” (“immigrés établis”) en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermeld feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dewelke hij verblijft in België en zijn beperkte binding met zijn geboorteland Macedonië.

In de bestreden beslissing valt onder meer te lezen dat artikel 8 EVRM in casu niet van toepassing zou zijn. Het arrest oordeelt dat “gewone sociale relaties” niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen.

Het bestreden arrest kan hierin niet worden gevolgd.

Het EHRM benadrukt duidelijk dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Verzoeker is geïntegreerd in België en verblijft hier sinds 6 jaar, nadat hij reeds op 13-jarige leeftijd naar Nederland kwam en daar steeds verbleef. Sindsdien heeft hij hier verschillende relaties opgebouwd en zijn gehele sociale en economische levenssfeer hier voortgezet.

De verwerende partij handelt bijgevolg contra legem om sociale relaties per definitie (d.w.z. zonder enig onderzoek) uit te sluiten van het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Enkel en alleen al hierom dient de bestreden beslissing te worden vernietigd omwille van een schending van artikel 8 EVRM.

4. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8 EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht (“fair balance”) te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Deze afweging moet geschieden over de voorwaarde of de machtiging tot verblijf aangevraagd moet worden “bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Verzoeker heeft echter geen nationaliteit. Verzoeker heeft bijgevolg geen staat waarvan hij inwoner is, dan wel bescherming kan verkrijgen. Dit wordt ook erkend door de verwerende partij in de bestreden beslissing:

“I. S. (...)

Nationaliteit: Onbepaald”

Verzoeker is nog wel kort teruggekeerd naar Macedonië, maar kan hier geenszins een (langdurig) verblijf verkrijgen.

De ouders van verzoeker zijn bovendien erkende vluchtelingen en kunnen onmogelijk terugkeren naar Macedonië, waartoe men verzoeker wel wil verplichten. Het gezinsleven van verzoeker kan onmogelijk worden voortgezet op een effectieve manier in Macedonië.

Verzoeker is bovendien financieel en emotioneel afhankelijk van zijn ouders, reden waarom hij bij hen verblijft en niet kan terugkeren naar Macedonië om aldaar zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen.

Bovendien weze eraan herinnerd dat er wettelijk geen termijn staat op de beoordeling van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet en dat in de praktijk blijkt dat dergelijke aanvragen vaak een langdurige behandelingstermijn hebben, waardoor verzoeker onmogelijk weet hoelang hij van zijn familie zal worden gescheiden.

Deze elementen worden, zo blijkt uit de bewoordingen in de bestreden beslissing, opnieuw niet nauwkeurig onderzocht, minstens ontbreekt de “fair balance”.

Artikel 8 EVRM wordt hierdoor geschonden.”

3.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het eerste, het tweede, het derde en het vierde middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de elementen in zijn geheel dienen te worden beoordeeld en stelt dat de verwerende partij de onderlinge verbanden niet heeft beoordeeld. Er zou geen abstractie kunnen worden gemaakt van het zeer langdurige verblijf in België en Nederland in de beoordeling of er sprake is van schending van artikel 8 EVRM.

In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat het bestaan van zijn gezins- en familieleden blijkt uit de feiten en stelt dat er geen enkel motief is te vinden in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de individuele belangen werden afgewogen tegen het algemeen belang.

In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat hij een verblijfsvergunning voor asiel voor onbepaalde tijd heeft gekregen in Nederland en hij verwijt de verwerende partij niet gemotiveerd te hebben omtrent die motieven dienaangaande. Hij stelt dat hij de redenen voor de intrekking van zijn vluchtelingenstatus heeft weergegeven in zijn aanvraag. De verwerende partij zou manifest foutief hebben gesteld dat hij nooit enig verblijf heeft gehaald in Nederland als vluchteling.

In een vierde middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat hij nog steeds bij zijn ouders verblijft, die erkend werden als vluchteling. Hij meent dat in de bestreden beslissing het bestaan van een gezinsleven erkend werd. Hij wijst op zijn verblijf in België sedert 6 jaar en stelt dat hij hier verschillende relaties heeft opgebouwd en dat hij hele sociale en economische levenssfeer heeft voortgezet. Hij stelt dat hij kort is teruggekeerd naar Macedonië, doch dat hij er geenszins een langdurig verblijf kan verkrijgen. Het zou onmogelijk zijn voor zijn ouders om terug te keren naar Macedonië.

De verwerende partij behandelt de vier middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel voorziet dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt wordt het hem, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer de betrokken vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard.

Verzoeker stelt zelf in zijn verzoekschrift op blz. 18 dat hij kort is teruggekeerd naar Macedonië. Dit gegeven doet dan ook volledig afbreuk aan zijn uitvoerige betoog, waarmee hij wenst aan te tonen dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Macedonië om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen. Bovendien werd in de bestreden beslissing het volgende opgemerkt: "Bovendien merken wij op dat betrokkene wel al eens is

teruggekeerd naar Macedonië. Zo bevat zijn reisdocument geldig van 20.01.2006 tot 20.01.2011 duidelijk in- en uitreisstempels naar Macedonië."

Waar verzoeker opnieuw opwerpt dat hij in Nederland erkend werd als vluchteling, dient te worden opgemerkt dat verzoeker dezelfde documenten overmaakte die reeds beoordeeld werden door de verwerende partij in het kader van een vorige aanvraag en waaromtrent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in arrest nr. 141.143 d.d. 17 maart 2015 onder meer oordeelde wat volgt:

"(...) Verweerder motiveerde in dit verband dat hij navraag deed bij de Nederlandse verbindingssambtenaar en da deze navraag leerde dat verzoeker in Nederland nooit erkend werd als vluchteling. Verzoeker genoot er enkel een verblijfsvergunning 'op grond van tijdsverloop in de asielpprocedure'. Verweerder stelt dat nu verzoeker nooit werd erkend als vluchteling hij ook niet dienstig kan voorhouden dat hij geen bescherming kan genieten van zijn land van geboorte. Verzoeker voert een uitgebreid betoog waarmee hij aangeeft dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij nooit werd erkend als vluchteling in Nederland foutief is en strijdig is met de door hem aangebrachte gegevens. De Raad merkt evenwel op dat ion de stukken waarnaar verzoeker verwijst nergens uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van een erkenning als vluchteling van verzoeker. Integendeel wordt er in deze stukken melding van gemaakt dat verzoeker "een vergunning tot verblijf zonder beperkingen (werd verleend), aangezien er sedert genoemde aanvragen van betrokkene sprake is van tenminste drie jaren relevant tijdsverloop", verblijfsvergunning die sinds 14 juni 2000 werd omgezet in een "verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd", het geen overeenstemt met de motieven van de bestreden beslissing. Het door verzoeker gestelde wordt daarenboven uitdrukkelijk tegengesproken door een correspondentie tussen de immigratie- en naturalisatiedienst van Nederland en het Commissariaat- generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen van 29 maart 2013, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat is opgenomen in het administratief dossier, en waarbij door de Nederlandse autoriteiten in ondubbelzinnige termen wordt verduidelijkt dat verzoeker "niet (is) erkend als vluchteling oor de hiertoe in Nederland bevoegde instantie. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegeven sof enig cruciaal bewijselement ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten. (...) "

Ook in de thans bestreden beslissing werd erop gewezen dat door de verbindingssambtenaar bevestigd werd dat verzoeker nooit erkend is geweest als vluchteling. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Waar verzoeker de mening is toegedaan dat in de bestreden beslissing een gezinsleven werd weerhouden tussen hem en zijn ouders, dient te worden opgemerkt dat in de beslissing geen enkele uitspraak werd gedaan over het bestaan van een gezinsleven. Er werd enkel gesteld dat de verplichting om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure in geen geval in disproportionaliteit staat ten opzichte van het ingeroepen privé- of familieleven. Verzoeker maakt thans evenmin aannemelijk waarom het feit dat zijn ouders in België verblijven en een beroep op artikel 8 EVRM hem zou verhinderen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Hij heeft evenmin aangetoond dat er elementen voorhanden zijn die zelfs een tijdelijke scheiding niet mogelijk zouden maken. Het tegendeel blijkt ook uit het feit dat verzoeker zelf is teruggekeerd naar Macedonië.

Louter ten overvloede dient te worden opgemerkt dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden) . Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011) Verzoeker toont geen bewijs van de afhankelijkheid aan, waardoor het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM niet kan worden weerhouden.

Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

De middelen zijn niet ernstig."

3.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker aangehaalde elementen, meer bepaald de bewering dat hij sinds jaar en dag de hoedanigheid van vluchteling zou hebben genoten in Nederland, dat hij geen band meer zou hebben met zijn land van oorsprong nu hij nadat hij zijn geboorteland op 13-jarige leeftijd heeft verlaten niet meer is teruggekeerd, de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, het argument dat hij nooit enige strafrechtelijke veroordeling zou hebben opgelopen en de overige elementen met betrekking tot zijn integratie, "geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland", waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

In het tweede middel geeft de verzoeker aan een uitgebreidere motivering aangaande artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing te willen terugvinden.

In de bestreden beslissing wordt nochtans formeel gemotiveerd waarom de aangevoerde schending van deze verdragsbepaling niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid en dit als volgt: *"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8."*

De verzoeker geeft in wezen aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet afdoende heeft gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in het kader van artikel 8 van het EVRM een belangenafweging had moeten doorvoeren die het resultaat moet zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek en dit rekening houdende met alle elementen waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben, dat de bestreden beslissing het resultaat moet zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang, dat deze belangenafweging in de bestreden beslissing kenbaar dient te worden gemaakt, dat de motivering evenredig moet zijn met de omvang van de beleidsvrijheid van de verwerende partij, dat de motieven van de bestreden beslissing hieraan niet beantwoorden, dat geen enkel concreet element wordt overwogen en de formulering in de bestreden beslissing louter *in abstracto* is gesteld. Ten slotte meent hij dat hij niet kan nagaan welke individuele belangen werden afgewogen en welk gewicht aan deze belangen werd toegekend nu hieromtrent geen motief is terug te vinden in de bestreden beslissing, zodat deze hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke feitelijke gegevens, met name welke individuele belangen, het resultaat van de belangenafweging is genomen.

Betreffende het aangevoerde sociaal en economisch welzijn is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van mening dat deze niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Hij wijst er in de bestreden beslissing immers op dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling. Daarnaast blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde er wel degelijk rekening mee hield dat er in hoofde van de verzoeker sprake was of kon zijn van een beschermingswaardig privéleven in België. Hij motiveerde immers dat in ieder geval de verplichting de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure nog niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van enig beschermingswaardig privéleven in België.

Voorts kan uit de bestreden beslissing als dusdanig niet worden afgeleid dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de ingeroepen familiebanden kwalificeert als een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu hij spreekt over het 'recht op een gezins- of privéleven' van de verzoeker. Aldus laat de gemachtigde in het midden of hij van oordeel is dat deze familiebanden als gezinsleven of als privéleven onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling kunnen vallen. De gemachtigde oordeelde in ieder geval dat de verplichting om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure in geen geval in disproportionaliteit staat ten opzichte van het ingeroepen privé- of gezinsleven. Hij stelde dat er enkel sprake is van een tijdelijke verwijdering van het grondgebied die geen verbreking van de familiale relaties inhoudt.

De verzoeker beperkt zich in zijn tweede middel tot een voornamelijk theoretisch betoog zonder evenwel *in concreto* aan te geven welke elementen de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet bij zijn onderzoek heeft betrokken, welke aanleiding zouden kunnen geven tot een andere beoordeling (belangenafweging) in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat de formulering in de bestreden beslissing louter '*in abstracto*' is gesteld, doet geen afbreuk aan de gemaakte belangenafweging en maakt op zich ook niet dat de beoordeling niet afdoende is.

Het komt de verzoeker toe om in zijn aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een concrete, begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat zijn privé- en/of gezinsleven in België hem verhinderde om beroep te doen op de reguliere procedure.

Te dezen stelde de verzoeker hieromtrent in zijn aanvraag dat hij geen band meer heeft met zijn land van oorsprong dat hij op 13-jarige leeftijd verliet en waar hij enkel tijdens zijn jeugd jaren verbleef, dat hij enkel gedurende een korte periode naar Macedonië op vakantie ging en er de afgelopen acht jaar niet meer kwam, dat hij een buitensporig nadeel zou ondervinden bij het niet kunnen indienen van een aanvraag in België doordat hij maandenlang in een vreemd land moet verblijven, weggetrokken van zijn familie en omgeving, en dat hij bovendien rechtmatig de asielstatus werd toegekend in Nederland, hetgeen impliceert dat hij geen bescherming geniet in zijn land van geboorte.

Betreffende de argumenten dat de verzoeker geen band meer heeft met zijn land van oorsprong, dat hij enkel gedurende een korte periode naar Macedonië op vakantie ging en er de afgelopen acht jaar niet meer kwam, wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen: *"Betrokkene haalt tevens aan dat hij geen band meer zou hebben met zijn land van oorsprong, dat hij zijn geboorteland verliet op 13-jarige leeftijd en dat hij niet meer zou zijn teruggekeerd. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom dit hem zou beletten om zijn aanvraag in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Bovendien merken wij op dat betrokkene wel al eens is teruggekeerd naar Macedonië. Zo bevat zijn reisdocument geldig van 20.01.2006 tot 20.01.2011 duidelijk in- en uitreisstempels naar Macedonië. De bewering dat betrokkene aldus geen banden meer zou hebben met zijn land van oorsprong wordt daarmee ontkracht."*

Betreffende het argument dat hij maandenlang in een vreemd land moet verblijven, weggetrokken van zijn familie en omgeving, motiveert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing als volgt: *"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8".* Uit zijn aanvraag blijkt niet dat de verzoeker concrete elementen aanbracht betreffende de band met zijn familieleden die aantonen dat

een tijdelijke scheiding van zijn familie teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit het land van herkomst niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht.

Met betrekking tot de aangevoerde onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van oorsprong daar hij rechtmatig de asielsstatus werd toegekend in Nederland, oordeelde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing als volgt: *“Betrokkene beweert in zijn aanvraag 9bis dat hij sinds jaar en dag de hoedanigheid van vluchteling genoten zou hebben van de Nederlandse autoriteiten. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Navraag bij de Nederlandse verbindingsambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken in België heeft aangetoond dat betrokkene in Nederland nooit erkend werd als vluchteling. Bij besluit van 09.08.1996 is betrokkene in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel op grond van tijdsverloop in de asielpprocedure welke later is omgezet naar een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Nadat bekend is geworden dat betrokken vreemdeling sedert 2008 in België, Antwerpen verbleef, is op 10 juni 2011 een voornemen tot intrekken van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd uitgebracht. Betrokkene is in de gelegenheid gesteld hierop zijn zienswijze naar voren te brengen. Nu betrokkene van deze gelegenheid geen gebruik heeft gemaakt binnen de daarvoor gestelde termijn is bij besluit van 22 december 2011 de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken met terugwerkende kracht tot 5 november 2008. Betrokken vreemdeling heeft, gelet op het voorgaande, sedert 5 november 2008 geen rechtmatig verblijf meer in Nederland. Deze informatie werd tevens toegevoegd aan het administratief dossier. Betrokkene heeft aldus nooit de hoedanigheid als erkend vluchteling genoten en de bewering dat hij aldus geen bescherming meer zou genieten van zijn land van geboorte slaat nergens op. Het feit dat hij nooit erkend werd als vluchteling werd bevestigd door de verbindingsambtenaar met de Nederlandse autoriteiten van Dienst Vreemdelingenzaken.”*

Op de door de verzoeker aangevoerde elementen waarom hij van oordeel was dat zijn privé- of gezinsleven in België hem verhinderde om een beroep te doen op de reguliere procedure werd aldus wel degelijk geantwoord. De verzoeker toont dan ook niet aan welke elementen de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris had dienen te betrekken bij een meer ‘nauwkeurig onderzoek’ of bij de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van het beoordelen van de buitengewone omstandigheden waardoor de verzoeker verhinderd zou zijn om zijn aanvraag in te dienen in zijn land van oorsprong. Gelet op het voorgaande kan de verzoeker dan ook niet dienstig voorhouden dat uit de motieven van de bestreden beslissing een nauwkeuriger onderzoek of een meer concrete belangenafweging bij het beoordelen van de in de machtigingsaanvraag aangevoerde buitengewone omstandigheden zou moeten blijken.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de aangevoerde middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die de verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In een eerste middel voert de verzoeker aan dat de door hem aangehaalde elementen in zijn geheel beoordeeld dienden te worden en niet elk afzonderlijk zonder de onderlinge verbanden van deze elementen te gaan beoordelen. De verzoeker stipt aan dat enkel door de onderlinge verbanden in rekenschap te brengen, de buitengewone omstandigheden kunnen worden beoordeeld. Zo kan volgens hem zijn langdurig verblijf in het Rijk niet los gezien worden van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt als volgt overwogen: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”*

De verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze de bovenstaande motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn doordat hij een zeer langdurig verblijf heeft in België en Nederland. Hij toont immers niet aan op welke wijze een langdurig verblijf op zich een andere beoordeling over het gezins- en privéleven en/of over de inmenging hierop zou rechtvaardigen. Bovendien wordt erop gewezen dat uit de beoordeling in de bestreden beslissing van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat abstractie werd gemaakt van het zeer langdurig verblijf van de verzoeker in België en Nederland. Uit de voormelde motieven blijkt immers niet dat ontkend wordt dat de verzoeker jarenlang in België en Nederland verbleef, noch dat hij in België en Nederland een zeker gezins- en privéleven heeft ontwikkeld, doch wel dat de verplichting terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent doch enkel een tijdelijke verwijdering en dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Daarnaast kan vastgesteld worden dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er wel degelijk rekening mee hield dat er sprake was of kon zijn van een beschermingswaardig privéleven van de verzoeker in België, nu hij motiveerde dat in ieder geval de verplichting de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure nog niet in disproportionaliteit staat ten

aanzien van enig beschermingswaardig privéleven in België. Met het louter verwijzen naar een zeer langdurig verblijf in België en Nederland toont de verzoeker geenszins aan dat een tijdelijke verwijdering wel degelijk een breuk in de familiale relaties zou betekenen, noch dat de overige sociale relaties vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, noch dat de verplichting de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure in disproportionaliteit staat ten aanzien van enig beschermingswaardig privéleven in België.

Voorts meent de verzoeker in het derde middel dat er verwarring is ontstaan over zijn verblijfsstatuut doordat er zich in het administratief dossier een schrijven bevindt van 29 maart 2013 van de Nederlandse autoriteiten. Hij wijst erop dat zijn verblijfsvergunning op 22 december 2011 voor onbepaalde tijd werd ingetrokken door de Nederlandse autoriteiten en laat gelden dat hij daarom in zijn regularisatieaanvraag uitdrukkelijk heeft gesteld dat het schrijven van de Nederlandse autoriteiten van 29 maart 2013 conflicteert met het aan het verzoekschrift toegevoegde stuk 5, met name een brief van de Immigratie- en Naturalisatiedienst van Nederland van 31 augustus 2006. De verzoeker had erop gewezen dat in de brief van 31 augustus 2006 uitdrukkelijk 14 juni 2000 staat terwijl in het schrijven van 29 maart 2013 enkel melding wordt gemaakt van een 'besluit van 9 augustus', dat deze informatie dus onzorgvuldig is aangezien zelfs het jaartal niet wordt vermeld, dat in de brief van 31 augustus 2006 uitdrukkelijk 'verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd' vermeld staat, terwijl het schrijven van 29 maart 2013 melding maakt van een 'verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond tijdsverloop', dat de brief van 31 augustus 2006 uitdrukkelijk melding maakt van een verblijfsvergunning asiel, evenals het schrijven van 29 maart 2013, doch dat aan het laatste schrijven nu schijnbaar wordt toegevoegd dat de verzoeker niet als vluchteling werd erkend, dat deze vaststelling conflicteert met de titel van het verblijfsdocument 'verblijfsvergunning asiel' wat in beide documenten wordt erkend, dat de oplossing voor de hand ligt, dat hij op 9 augustus 1996 in het bezit werd gesteld van een vergunning verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid, dat het schrijven van 29 maart 2013 hiernaar verwijst als men spreekt van 'verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond tijdsverloop', dat het voormeld schrijven vervolgens over het hoofd ziet dat hij op 14 juni 2000 een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd werd toegekend en hiermee de stelling dat hij niet als vluchteling werd erkend komt te vervallen, zodat de brief van 31 augustus 2006 overeenstemt met de werkelijkheid. De verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij nooit erkend werd als vluchteling en dat het feit dat hij nooit erkend werd als vluchteling bevestigd werd door de verbindingsambtenaar van de Nederlandse autoriteiten. De verzoeker stelt dat op zijn argumentatie niet werd ingegaan door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris en dat hij een manifeste beoordelingsfout maakte.

In tegenstelling tot wat de verzoeker stelt, heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk de argumentatie van de verzoeker beoordeeld. Zo wordt in de motieven van de bestreden beslissing zijn verblijfsrechtelijke situatie, zoals die blijkt uit de stukken van het administratief dossier en de door hem bij zijn aanvraag toegevoegde stukken, uiteengezet en besluit de gemachtigde dat hieruit blijkt dat de verzoeker nooit de hoedanigheid van erkend vluchteling heeft genoten. De aangevoerde buitengewone omstandigheid bestaat erin dat de verzoeker als vluchteling werd erkend. Om dit te staven gaf de verzoeker een uiteenzetting in zijn aanvraag. De gemachtigde heeft in de motieven van de bestreden beslissing aangegeven op welke gronden hij van mening is dat de verzoeker nooit de hoedanigheid van erkend vluchteling heeft verkregen. Zoals zal blijken uit wat volgt, kon de gemachtigde op grond van alle door hem gekende gegevens op correcte en kennelijk redelijke wijze tot dit besluit komen. Het komt de gemachtigde niet toe de motieven van de motieven weer te geven in de bestreden beslissing.

De verzoeker kan niet gevolgd worden in zoverre hij zijn uiteenzetting waarom hij meent dat hem de hoedanigheid van vluchteling werd erkend herhaalt en omwille van de door hem aangegeven redenen meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een manifeste beoordelingsfout maakt. Hij meent immers dat de brief van 31 augustus 2006 voor waar dient aangenomen te worden en zodoende het schrijven van 29 maart 2013 buiten beschouwing dient te worden gelaten, terwijl het schrijven van 29 maart 2013 en de brief van 31 augustus 2006 geen tegenstrijdigheden bevatten. De brief van 31 augustus 2006 vermeldt dat de verzoeker sinds 14 juni 2000 in het bezit is van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, en dat hij daarvoor sinds 9 augustus 1996 in het bezit was van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen op grond van het driejarenbeleid. De omstandigheid weergegeven in het schrijven van 29 maart 2013 dat de verzoeker sinds 9 augustus in het bezit was van een verblijfsvergunning bepaalde tijd op grond van tijdsverloop, strijdt niet met de informatie uit de brief van 31 augustus 2006. Enkel op grond van het feit dat het jaartal niet vermeld wordt kan niet besloten worden dat de informatie uit het schrijven van 29 maart 2013 niet correct zou

zijn. Bovendien, het weze herhaald, is de inhoud van het schrijven van 29 maart 2013 niet strijdig met de brief van 31 augustus 2006. Waar in het schrijven van 31 augustus 2006 melding wordt gemaakt van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, gaat dit om een beslissing van 14 juni 2000, terwijl de vermelding van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond tijdsverloop, in het schrijven van 29 maart 2013, betrekking heeft op een besluit van 9 augustus (1996, zoals blijkt uit de overige stukken van het administratief dossier), zodat ook deze informatie uit het schrijven van 29 maart 2013 niet strijdig is met de brief van 31 augustus 2006. De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat beide documenten uitdrukkelijk melding maken van een verblijfsvergunning asiel doch dat in het schrijven van 29 maart 2013 wordt toegevoegd dat hij niet als vluchteling werd erkend, zodat deze vaststelling conflicteert met de titel van het verblijfsdocument. Uit de titel van het verblijfsdocument blijkt immers geenszins dat de verzoeker erkend werd als vluchteling, doch enkel dat de Nederlandse autoriteiten de verzoeker een verblijfsvergunning hebben afgeleverd, zowel bij een besluit van 9 augustus 1996 (voor bepaalde tijd) als bij een besluit van 14 juni 2000 (voor onbepaalde tijd), met in de titel de vermelding 'asiel'. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de door de verzoeker voorgelegde stukken, noch uit het betoog van de verzoeker, zoals zal blijken uit wat volgt, kan afgeleid worden dat een verblijfsvergunning 'asiel' door de Nederlandse autoriteiten (enkel) zou afgeleverd worden aan personen die erkend worden als vluchteling. Aldus maakt de verzoeker, door enkel te verwijzen naar de titel van zijn verblijfsdocumenten in Nederland, niet aannemelijk dat op grond van de door hem in Nederland verkregen verblijfsdocumenten kan besloten worden dat hij als vluchteling werd erkend. Gelet op de voorgaande vaststellingen maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de stelling in het schrijven van 29 maart 2013 dat hij niet erkend werd als vluchteling komt te vervallen doordat in voormeld schrijven over het hoofd zou worden gezien dat hij op 14 juni 2000 een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd werd toegekend. Hij heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat uit het feit dat hij een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kreeg in Nederland, kan worden afgeleid dat hij erkend werd als vluchteling. Voorts verwijst de verzoeker naar verschillende stukken waarin zijn verblijfsvergunningen in Nederland en de intrekking ervan bevestigd worden, doch ook hieruit blijkt geenszins dat de verzoeker erkend werd als vluchteling. Uit de term 'asiel', die verschijnt op verschillende documenten, kan op zich niet worden afgeleid dat de verzoeker in Nederland ooit een verblijf als erkend vluchteling heeft gehad. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij een verblijf als (erkend) vluchteling heeft gehad in Nederland, doch dat dit werd ingetrokken op 22 december 2011 zodat hij op dit moment geen verblijf als vluchteling meer heeft. Hij kan dan ook voorts niet dienstig betogen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met de intrekkingbeslissing en in strijd met de stukken van het administratief dossier stelt dat hij *"nooit geen verblijf als vluchteling heeft gehad in Nederland"*.

Waar de verzoeker betoogt dat hij de verblijfsvergunning verkreeg op grond van artikel 33 van de Nederlandse Vreemdelingenwet, dat een asielzoeker eerst een tijdelijk verblijf krijgt en nadien een verblijf van onbepaalde tijd, wordt erop gewezen dat ook artikel 33 van de Nederlandse Vreemdelingenwet niet toelaat om te besluiten dat het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd enkel mogelijk is voor in Nederland erkende vluchtelingen, minstens toont de verzoeker dit niet aan. De verzoeker betoogt nog dat een asielzoeker eerst een tijdelijk verblijf krijgt en nadien een verblijf van onbepaalde duur en verwijst naar een citaat uit een documentatie van de Immigratie- en Naturalisatiedienst van Nederland 'Wat is asiel?', zoals bijgevoegd bij zijn verzoekschrift. Uit voormeld document blijkt dat iemand asiel kan aanvragen in Nederland en pas een tijdelijke verblijfsvergunning krijgt als hij ook vluchteling is, als hij recht heeft op asiel, en dat, wanneer de termijn van de tijdelijke verblijfsvergunning is verlopen, onderzocht wordt of de persoon nog steeds bescherming nodig heeft en, indien dat zo is, een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd krijgt. Uit voorgaande blijkt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd en indien nog nodig daarna een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd krijgt. Hieruit blijkt echter geenszins dat alle 'verblijfsvergunningen asiel' in Nederland betrekking hebben op erkende vluchtelingen. Nergens staat vermeld dat het verkrijgen van dergelijke verblijfsvergunningen exclusief voorbehouden is voor erkende vluchtelingen, doch enkel dat erkende vluchtelingen aanspraak maken op een dergelijke verblijfstitel.

Ten slotte wordt erop gewezen dat de bewering van de verzoeker dat hij in Nederland erkend werd als vluchteling en in die hoedanigheid verblijfsvergunningen kreeg, uitdrukkelijk wordt tegengesproken door een correspondentie tussen de Immigratie- en Naturalisatiedienst van Nederland en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van 29 maart 2013, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat is opgenomen in het administratief dossier, en waarbij door de Nederlandse autoriteiten in ondubbelzinnige termen wordt verduidelijkt dat de verzoeker *"niet (is) erkend als vluchteling"*. Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het emailverkeer tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de Nederlandse verbindingssambtenaar van

9 juli 2014, dat de verzoeker in Nederland nooit is erkend als vluchteling. De verzoeker slaagt er ook geenszins in enig stuk voor te leggen van een erkenning als vluchteling door de hiertoe in Nederland bevoegde instantie. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of enig cruciaal bewijselement ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In een vierde middel laat de verzoeker gelden dat uit de door hem bijgebracht feiten en stukken bij zijn regularisatieaanvraag ontegensprekelijk een familie- en gezinsleven en een privéleven blijken en dat dit in de bestreden beslissing ook wordt erkend nu er wordt overwogen dat *“de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”* en de vraag naar de proportionaliteit maar zin heeft indien er sprake is van een familie-, gezins- en privéleven. Voorts refereert de verzoeker, die meerderjarig is, wat zijn gezinsleven betreft, naar het feit dat hij samenwoont met zijn ouders, die in België erkend zijn als vluchteling.

Vooreerst wordt erop gewezen dat uit de bestreden beslissing als dusdanig niet kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de ingeroepen familiebanden kwalificeert als een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu hij spreekt over het ‘recht op een gezins- of privéleven’ van de verzoeker. De gemachtigde laat aldus in het midden of hij van oordeel is dat deze familiebanden als gezinsleven of als privéleven onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling kunnen vallen. De gemachtigde spreekt zich aldus ook niet uit over de vraag of er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden tussen de verzoeker en zijn familie. Hierbij kan er op worden gewezen dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments*

supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Wat dit betreft, werpt de verzoeker op dat hij financieel en emotioneel afhankelijk is van zijn ouders en hierdoor niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, doch hij kan in het kader van huidig beroep niet dienstig voor het eerst dit argument naar voor brengen. Er kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die de verzoeker – die bovendien ten tijde van de bestreden beslissing reeds bijna 35 jaar oud was – niet uitdrukkelijk heeft aangevoerd naar aanleiding van zijn verblijfsaanvraag. Ook thans brengt de verzoeker daarenboven geen enkele concrete aanwijzing of (begin van) bewijs aan van deze vermeende afhankelijkheid, zodat het voor de Raad niet mogelijk is deze bewering te toetsen op haar objectiviteit. De loutere bewering samen te wonen met de ouders volstaat niet om een vorm van afhankelijkheid aan te tonen.

De gemachtigde oordeelde in ieder geval dat de verplichting om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure in geen geval in disproportionaliteit staat ten opzichte van het ingeroepen privé- of gezinsleven. Hij stelde dat aldus enkel sprake is van een tijdelijke verwijdering van het grondgebied die geen verbreking van de familiale relaties inhoudt. Deze stellingname in de bestreden beslissing is in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen zijn belangen en de belangen van de overheid. Eenmaal terug in zijn herkomstland, staat het de verzoeker vrij de geëigende procedure op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, is de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, in beginsel niet strijdig met artikel 8 van het EVRM en blijkt niet dat *in casu* concrete elementen voorlagen die een andere beoordeling noodzaakten.

De Raad stelt verder vast dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing geenszins motiveert dat het gezinsleven van de verzoeker kan worden verdergezet in het land van herkomst. De gemachtigde gaf enkel aan dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen slechts een eventuele tijdelijke scheiding van zijn familie inhoudt en dit zonder dat dit een breuk van de familiale relaties inhoudt. Op deze grond ziet hij geen schending van artikel 8 van het EVRM. Het door de verzoeker aangevoerde argument dat zijn ouders erkende vluchtelingen zijn en onmogelijk kunnen terugkeren naar Macedonië en het gezinsleven onmogelijk op een effectieve manier kan worden voortgezet in Macedonië om aldaar een aanvraag in te dienen, gaat voorbij aan deze concrete motivering en vermag deze niet aan te tasten. De verzoeker kan de band met zijn familieleden inroepen in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker geeft vervolgens aan dat geen termijn staat op de beoordeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging en dat in de praktijk dergelijke aanvragen vaak een langdurige behandelingstermijn hebben. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de verzoeker dit element niet heeft aangehaald in zijn machtigingsaanvraag. Hij kan aldus ook bezwaarlijk voorhouden dat hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden of dat enig onderzoek in dit licht was vereist. Voorts betreft dergelijke stelling slechts een hypothetische bewering, die niet wordt onderbouwd met objectieve stukken. Ten slotte kan de verzoeker uit het loutere feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit het land van herkomst een bepaalde tijd in beslag neemt, nog niet afleiden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een kennelijk onredelijke beslissing heeft getroffen of niet langer een juist evenwicht tussen de op het spel staande belangen heeft gehanteerd.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoeker in de aanvraag om machtiging tot verblijf ook nagelaten heeft de omstandigheid dat hij geen nationaliteit zou hebben als buitengewone omstandigheid aan te voeren, zodat het ook hier de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien toont de verzoeker niet aan dat hij geen nationaliteit heeft. Uit het enkele feit dat op de bestreden beslissing vermeld staat dat de nationaliteit van de verzoeker onbepaald is, kan niet *ipso*

facto worden afgeleid dat de verzoeker geen nationaliteit heeft. De verzoeker maakt met de loutere bewering dat hij geen nationaliteit heeft niet aannemelijk dat het voor hem onmogelijk is om terug te gaan naar zijn land van herkomst, Macedonië, temeer nu luidens de motieven van de bestreden beslissing “*zijn reisdocument geldig van 20.01.2006 tot 20.01.2011 duidelijk in-en uitreisstempels naar Macedonië (bevat)*”.

Ten slotte wordt er in de bestreden beslissing terecht en in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (cf. RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). Het ‘sociaal en economisch welzijn’ dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dat sociale relaties per definitie niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Hij gaf enkel aan dat ‘gewone’ sociale relaties hier niet onder vallen. De vaststelling dringt zich daarnaast op dat de gemachtigde er zich geenszins toe beperkte te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Hij hield er wel degelijk rekening mee dat er in hoofde van de verzoeker sprake was of kon zijn van een beschermingswaardig privéleven in België, nu hij motiveerde dat in ieder geval de verplichting de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure nog niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van enig beschermingswaardig privéleven in België. Met de loutere stelling dat hij geïntegreerd is in België, dat hij hier inmiddels zes jaar verblijft, dat hij op 13-jarige leeftijd naar Nederland kwam en daar steeds verbleef, dat hij sindsdien verschillende relaties heeft opgebouwd en dat zijn gehele sociale en economische levenssfeer hier wordt voortgezet, toont de verzoeker niet aan dat het motief in de bestreden beslissing dat de verplichting om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van enig beschermingswaardig privéleven in België, foutief of kennelijk onredelijk is. De verzoeker toont niet *in concreto* aan dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in zijn land van herkomst op een disproportionele wijze een inmenging uitmaakt in zijn privéleven, nu hij niet verduidelijkt welke concrete elementen van zijn privéleven hem verhinderen een regularisatieaanvraag in te dienen in zijn land van herkomst. De verzoeker toont met het louter verwijzen naar zijn jarenlange verblijf in Nederland en België, zijn ‘sociale relaties’ en zijn ‘gehele sociale en economische levenssfeer’, niet aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een regularisatieaanvraag in te dienen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.6. Het eerste, het tweede, het derde en het vierde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN